

hafa alið þig upp ?“ Og ungmennið svaraði aftur kuldalega :

„Já, eg get ekki annað en láð ykkur, að hafa verið svo miklir fátáðlingar !“

„Foreldrar eins og þið eru orsök í ófarsæld barna sinna. Það er réttast, eg fari frá ykkur“.

Gamla konan grét yfir diskum sínum. Hún stundi sárt um leið og hún kyngdi hverjum súpu-spæni og setti helminginn niður: „Til þess 'arna slíta menn öllum kröftum við uppeldi barnanna!“

Þá sagði drengurinn hranalega: „Mér finnst, að heldur hefði eg aldrei viljað vera til, en vera það, sem eg er ; þegar eg sá hinn piltinn, hætti hjarta mitt að slá: Þarna getur þú séð, hvað þú sjálfur ættir að vera“.

Hann stóð á fætur : „Lítið á, eg held það væri réttara fyrir mig að vera hér ekki lengur. Eg yrði ef til vill frá morgni til kvelds að ásaka ykkur um þetta og afla ykkur sorgar. Þið skiljið hve erfitt myndi fyrir mig að gleyma þessu“.

Gömlu hjónin þögðu, horfðu í gaupnir sér — tárin hrundu.

„Nei, hugsunin um þetta rói mér of þungbær“, hélt hann áfram. „Það betra fyrir mig að vinna fyrir mér einhvers annars staðar“.

Hann opnaði dyrnar. Fagnaðarómur barst inn.

Vallins-hjónin voru að halda fagnaðar-gildi út af heimkomu sonarins.